

Sygn. akt I C 265/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 sierpnia 2021 r. w G. sprawy z powództwa K. D. przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki K. D. kwoty:

a. 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 7 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty,

b. 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych);

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki K. D. kwotę 2.667 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt siedem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 375,76 zł (trzysta siedemdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 265/20

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 4 marca 2019 r. doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczyła kierująca pojazdem B. nr rej. (...) K. K. (obecnie: D.) oraz M. Ż. – kierująca pojazdem V. nr rej. (...). Winę za spowodowanie kolizji ponosiła kierująca pojazdem V.. Przebieg kolizji sprowadzał się do uderzenia w pojazd uszkodzanej od tyłu, co spowodowało nagły bezwładnościowy ruch jej ciała do przodu i tyłu. Pojazd sprawcy był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. V. (...) w W..

Okoliczności bezsporne

Na miejsce kolizji została wezwana Policja, która ukarała sprawczynię mandatem karnym. Stamtąd uszkodzona została odwieziona przez męża do placówki pogotowia, gdzie wykonano jej zdjęcie rentgenowskie górnej części ciała, stwierdzono skrzywienie odcinka szyjnego kręgosłupa, wystawiono skierowanie do szpitala i zalecono używanie kołnierza ortopedycznego przez 2 tygodnie. W ramach wizyty lekarskiej u lekarza ortopedy wystawiono zlecenie badania rezonansem magnetycznym, który wykazał zniesienie lordozy szyjnej. Neurolog skierował uszkodzoną na zabiegi rehabilitacyjne, zalecił stosowanie leków przeciwbólowych, przeciwzkrzepowych. W czerwcu 2019 r. powódka uczęszczała na zajęcia rehabilitacyjne. Stale zażywała leki przeciwbólowe, odczuwała przygnębienie, przez 3 tygodnie miała zwolnienie od pracy. Korzystała z pomocy psychoterapeuty do lutego 2020 r. (później nastąpił tzw. lockdown

wywołany pandemią koronawirusa). Opiekę nad powódką w pierwszym okresie po wypadku sprawował jej mąż i rodzice.

Dowód: zeznania powódki, k. 152

zeznania D. D. (2), k. 151

Doznane w trakcie wypadku skrzywienie kręgosłupa szyjnego z następowym wygładzeniem fizjologicznej lordozy oraz naciągnięciem mięśni przykręgosłupowych i korzeni nerwowych szyjnych wywołało zespół bólowy odcinka szyjnego, który przez pierwsze 3 tygodnie powodował znaczne dolegliwości bólowe, później były one średnie – utrzymywały się przez 3 miesiące. Ustąpiły 8 miesięcy po wypadku. Ogólne funkcjonowanie w 1 miesiącu po wypadku znacznie upośledzone, następnie systematycznie poprawiające się. Pięć miesięcy po wypadku funkcjonowanie powódki zostało w pełni odzyskane. Rokowania na przyszłość są pomyślne, choć dolegliwości mogą okresowo nawracać, np. na zmianę pogody, co wówczas będzie wymagać zabiegów rehabilitacyjnych.

Dowód: opinia biegłego ortopedy, k. 174-178

Ubezpieczyciel odmówił wypłaty poszkodowanej zadośćuczynienia za krzywdę.

Okoliczność bezsporna

Ocena dowodów

Opinia biegłego ortopedy jest jasna, pełna i wewnętrznie niesprzeczna – należycie i odpowiednio krytycznie analizuje zgromadzony materiał dowodowy, w tym dokumentację medyczną. Ostateczne wnioski biegłego są zdaniem Sądu przejrzyste wyłożone i prawidłowo umotywowane.

Zeznania powódki są w przeważającej mierze wiarygodne. Biorąc jednakowoż pod uwagę wyniki opinii biegłego, należy uznać, że niewiarygodne jest deklaruowanie przez powódkę do chwili obecnej stałych dolegliwości bólowych. Zeznania świadka D. D. należy ocenić w zbliżony sposób, jakkolwiek fragment zeznań, że „żona do dziś na narzeka na bóle”, jest zapewne skądinąd prawdziwą relacją o faktach – jedynie ich materialna podstawa nie występuje stale – w świetle wiarygodnej opinii biegłego.

Dokumentacja z wypadku, leczenie i rehabilitacji jest wiarygodna.

Kwalifikacja prawna

Zasada odpowiedzialności pozwanego jest niesporna, wynika z art. 822 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.

Sporna była wysokość żadanego zadośćuczynienia. Powódka ostatecznie (po rozszerzeniu) dochodziła z tego tytułu 15.000 zł, zaś pozwany ubezpieczyciel twierdził, że zadośćuczynienie za krzywdę w ogóle pozwanej się nie należy, bo wypadek w niewielkim jedynie stopniu spowodował szkody w mieniu. Na wstępie należy wyjaśnić, że wielkość uszkodzeń pojazdów nie decyduje o wysokości zadośćuczynienia za krzywdę, współczesne pojazdy są tak budowane, że w pewnym stopniu amortyzują uderzenie, część elastycznym powłok powraca w pewnym stopniu do położenia lub kształtu pierwotnego. Nie oznacza to absolutnie, że na ciało znajdującego się w pojeździe człowieka nie zadziałały siły prowadzące do rozstroju zdrowia i – w konsekwencji – dolegliwości bólowych.

Wiarygodny materiał dowodowy wskazuje, że w pierwszej fazie po wypadku dolegliwości bólowe poszkodowanej były znaczne, później zmniejszyły się w perspektywie kilku miesięcy. Jej funkcjonowanie ogóle również w pierwszej fazie było bardzo upośledzone i powrót do normalności trwał 5 miesięcy. W tym stanie rzeczy należy uznać, że żądane przez powódkę zadośćuczynienie za krzywdę jest odpowiednie do stopnia, czasu trwania i intensywności dolegliwości bólowych i związanych z tym ograniczeń w życiu codziennym.

Wymagalność kwoty 5.000 zł opiera się na treści art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...], zaś od kwoty rozszerzonego powództwa (10.000 zł) powódka nie zażądała odsetek.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w **punkcie I.** sentencji na mocy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...] w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c.

Koszty

O kosztach orzeczono jak w **punkcie II.** sentencji na mocy art. 98 k.p.c. Na zasądzone od przegrywającego proces pozwanego składa się: opłata sądowa od pozwu (łącznie 750 zł), opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (900 zł, § 2 pkt 3 w zw. z **§ 19** rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), zaliczka (1.000 zł) – oraz należne odsetki od kosztów procesu.

W **punkcie III.** sentencji na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążono przegrywającego nieuiszczonymi kosztami sądowymi stanowiącymi niezaliczowaną część wynagrodzenia biegłego (179,35 zł) oraz wydatkami związanymi z przeprowadzeniem dowodu z zeznań świadka (196,41 zł).